

Előszó II.

Amikor több, mint tíz esztendővel ezelőtt a magyar örökségek rendszeres megnevezésének gondolata az alapítókban felmerült, magunk sem sejtettük, hogy egy civil kezdeményezés az úgynevezett rendszerváltozás után ilyen érdeklődést és növekvő összetartozás-érzést fog kelteni. Különösképpen azért nem, mert abban reménykedtünk, hogy a fél évszázadon keresztül eltorzult történelem és közélet szekere végre jó irányba fordul, és az elismerések és elégtételek gesztusa természetessé válik. Sok tekintetben csalódnunk kellett. Kiderült ugyanis, hogy nem csak szelektív az emlékezet, hanem léteznek szándékos törlések is a mindennapok hőseinek listájáról.

Minden bizonnyal ezért olyan folyamatos az állampolgári ajánlások áramlása a bírálati munkában részt vevők felé, akik a kezdetektől változatlan odaadással végzik el negyedévenként válogató és jelölő munkájukat, majd az indoklások és ünneplések megszervezését.

Nagy öröm mindnyájunknak, hogy az idő múlása nem homályosítja, hanem éppen ellenkezőleg, felfényesíti a napfordulók jeles alkalmait, kezdetben a kiemelt nemzeti intézmények, majd a Magyar Tudományos Akadémia nagylelkűsége folytán az ország egyik legpatinásabb dísztermének falai között. A hely szelleméhez itt társul a tudomány, a művészet, a közélet, a hitélet, pedagógia és sport kiválóságainak maradandó életműve és az azt elismerő közönség kitüntető szeretete. A kitüntetésre javaslatot tévők egyre komolyabban és igazságosabban kívánják a Magyar örökség címmel is ellenpontosítani azokat az igazságtalanságokat, hanyagságokat, nem ritkán gyalázatokat, melyeket a hivatásos nemzetrontók napról napra produkálnak. Az ajánlatok indoklásai, majd a szakszerű laudációk ugyanakkor az emberi nagyság kifogyhatatlanságáról, a lelki és hivatásbeli értékek teremtményéről, az egyéni és közösségi küzdelmek értelméről tanúskodnak. Olyan áldozatokról, messze híres eredményekről, amelyek nem csak elviselhetőbbé teszik a magyarság életét, hanem ígéretesek a jobb jövő eljövételének reménye dolgában is. Külön öröme ad okot az a szinte páratlan jelenség, hogy még névtelenül érkező felterjesztések között sincsenek provokatívak, alantasak, méltatlanokra hivatkozók, vagyis az esztendőnként megnevezett huszonnyolc kiválóság vagy felmutatásra szánt esemény a magyar társadalom egészséges értékítéletével egyező.

Mindezek a tények megerősítenek bennünket abbéli szándékunkban, hogy a Magyar Örökségek folyamatos megnevezései nemzeti jó-szolgálatot teljesítenek, mert a kiüresedő szavakon túlmutatva a példaadás hatásosságával és nagyszerűségével képesek adózni a múlt és a jelen kétségbevonhatatlan értékeinek.

Mozgalomnak is tekinthető munkánknak tehát a következő években is folytatódnia kell, töretlen hittel, kedvvel, lelkiismerettel. Állhatatosnak kell maradni a hiteles, tehetséget bizonyító, nagy személyiségek felmutatásában, a múlt értékeinek feltárásában és a jelen olyan közösségeinek, személyiségeinek magunk fölé emelésében, akiknek szerepe a magyar történelemben méltán helyezhető el érdemeik szerint.

S mivel a felnövekvő új generációk számára is mértékadóvá tehetők a Magyar Örökségek, mint a nemzet példaadói, a laudációk tényfeltáró és értékelő munkáját időről-időre közzé kell tenni, mert nem csak okulásra, de büszkeségre is indíthatnak bennünket és az utánunk jövőket. Meggyőződésünk volt és maradt, hogy a hivatalos elismerések sora nélkülözhetetlen kiigazításokat és aránymódosításokat követel a teljes igazság megközelítéséhez.

Az eltel évtized szellemi és cselekvő folyamatosságáért köszönet illeti a javaslattévőket, a laudátorokat, és a bírálóbizottság tagjait, a szervezőket és azt a nagyszámú, kitartó és érdeklődésében kifogyhatatlan közönséget, amelyik szeretetével a kitüntetetteket körülveszi. Mindnyájukra nagy szüksége van ma a Hazának. Nekik pedig arra, hogy a Teremtő végtelen erejében osztozhassanak.

Fekete György

professzor emeritus